

גמ"ר (ירושלים) 20-12-2010531 - מדינת ישראל נ' חסוני סאלם

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

גמ"ר 20-12-2010531 מדינת ישראל נ' סאלם(עציר)
תיק חיזוני: 19/00000777

לפני כבוד השופט יהונתן שניואר

מATEGORIES
מדינת ישראל
מואשימה
נגד

נאשם
חסוני סאלם
ע"י ב"כ עו"ד גיא סגל

הכרעת דין

האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המიיחס לו את העבירות הבאות: **גרם מוות ברשלנות**, עבירה לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 בצוירוף סעיפים 64 ו-40 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א - 1961 **ונהייה בחוסר זהירות**, עבירה לפי תקנה (21)(ג) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961.
2. על פי המתואר בכתב האישום, בתאריך 28.09.18 בשעה 07:36 לערך, נהג הנאשם הרכב מסוג פורד מ.ר. 77-712-65 (להלן: "הרכב") בדרך ביןעירונית בכביש 60 מזרום לצפון בנתיב הימני. מהירות המותרת לנסיעה היא עד 90 קמ"ש. בין המסלולים מפרידה גדר הפרדה ובצד הדרק שול אספלט בגובה פני הכביש. לצדו של הנאשם ישב עומר גבועה. בכיוון נסיעתו של הנאשם, בק"מ ה-64 לערך של הכביש ובעקומה קלה שמאלה, רכב לפני הנאשם על אופניים סולטאן רפאת (להלן: "המנוח") ולפניו רכב בשול הימני עבד אללה נאצ'ר אלדין (להלן: "עבד").
3. הגיעו לק"מ 64 לערך, ובמועד שדה הראייה בכיוון נסיעתו עמד על כ-200 מטר, נהג הנאשם

ambilי להיות מרוכז בנהיגתו וambilי לחת דעתו למתרחש בכיביש. בכר, לא הבחן הנאשם במנוח או בעבד והמשיך בנסיעתו במהירות של כ-33.33 קמ"ש לעיר, לא שמר מרחק מהמנוח ולא בלם את הרכב אלא משגעה למרחק של כ- 39 מטרים ומיטה מהמנוח. בעקבות זאת, התנגש הרכב עם חלקו הקדמי-ימני באופניים. המנוח הועף לצד הכביש ונחבל בראשו, פונה לבית החולים, ובשעה 20:31 לעיר נפטר מהחבלה שנגרמה לו כתוצאה מה תאונה.

.4. בזמן התאונה שרר בדרך מג אוויר נאה, שדה ראה פתוח, הראות הייתה טובה והכביש היה תקין ויבש.

.5. התאונה ומוותה של המנוח נגרמו כתוצאה מרשלנותו של הנאשם שהתבטאה, בין היתר, בכך שנרג ב מהירות של כ-33.33 קמ"ש שאינה סבירה לתנאי הדרכ, בכר שלא הבחן מעוד מועד במנוח אף שבכיוון נסיעתו שדה ראייה מספיק לכך, לא נתן דעתו להימצאות המנוח בדרך, לא שמר ממנו מרחק סביר ולא בלם את הרכב בזמן במרחק סביר מהמנוח אף שיכול וצריך היה לעשות כן, בכר שנרג ברכב מבלי שנקט באמצעות הדרושים בנסיבות העניין כדי למנוע את הפגיעה במנוח, ולא שם ליבו אל הדרך ואל המשתמשים בה.

.6. בנסיבות המתוארים לעיל, נהג הנאשם בחוסר זהירות וגרם ברשלנותו למוות של אדם.

התשובה לאישום

.7. בתשובתו לאישום, אישר הנאשם כי נסע בנתיב הימני כשלפניהם המנוח רוכב על אופניו, אישר כי פגע בו, ואישר כי המנוח נפטר כתוצאה מה תאונה. הנאשם כפר בכר שמוות של המנוח נגרם כתוצאה מרשלנותו, כפר במקום של רוכבי האופניים מצויין בכתב האישום, כפר בקיומו של שדה ראייה פתוח, בכר שלא היה מרוכז בנהיגתו, בכר שנסע ב מהירות המיוחסת לו ולא שמר מרחק מספיק מהמנוח.

הראיות

.8. מטעם המאשימה העידו העדים והוגשו המסמכים הבאים:

מר עבד אלה נאסר אלדין (להלן: "עת/1"), רוכב האופניים שרכב לפניו המנוח.
במסגרת עדותו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/6 עדות עת/1 מיום 28.9.18.

ת/7 עדות עת/1 מודפסת.

ת/8 תרשيم התאונה שנערכ על ידי הבוחן המשטרתי رس"ר איתמר קחטן (להלן: "הבוחן המשטרתי").

ת/9 שרטוט שנערך ע"י עת/1 במסגרת חקירתו בבית המשפט.

מר עומר גבועה (להלן: "עת/2") חברו של הנאשם שיישב במושב לצדו. במסגרת עדותו הוגש:

ת/10 עדות עת/2.

ת/11 סקיצה שערך הבוחן המשטרתי בהנחת עת/1 ובמסגרת עדותו במשטרה.

סמ"ר חיים טרוזמן, (להלן: "עת/3"), שוטר שהגיע למקום התאונה בסמוך לאחר התרחשותה. במסגרת עדותו הוגש **ת/12** דוח פעולה.

רס"מ איתמר קחטן, (להלן: "הבוחן המשטרתי"), במסגרת חקירתו הוגש המסמכים הבאים:

ת/13 דוח בוחן, 4 עמודים.

ת/14 סקיצה שנערכה בשטח התאונה, 4 עמודים.

ת/15 סקיצה שנערכה בהנחת הנאשם במהלך חקירתו במשטרה.

ת/16 דוח פעולה בוחן מיום 28.9.18.

ת/17 מזכר מיום 20.8.12.20.

ת/18 תיעוד פגישה הינה בין הפרקליטה לבוחן המשטרתי מיום 19.11.19.

ת/19 לוח צלומים תМОנות מס' 1-26.

ת/20 דיסק תיעוד חקירת נאשם מיום 18.10.2.

ת/21 תמלול חקירת הנאשם.

ת/22 הודהה הנאשם תחת אזהרה מיום 18.9.28.

ת/23 הודהה הנאשם תחת אזהרה מיום 18.10.2.

ת/24 דיסק ובו תמונות וכן סרטון אשר צולם ע"י הבוחן המשטרתי במקום ובזמן התאונה.

ת/25 דיסק סרטון בדיקת שדה ראייה אשר צולם ע"י הבוחן המשטרתי ביום 22.11.3.

9. במסגרת חקירתו הנגדית של הבוחן המשטרתי הוגש המסמכים הבאים:

עמוד 3

ג/1 עד ג/6 וכן ג/10, ג/11 תצלומים שצולמו בשטח התאונה.

ג/7 הנחיתת מדור ת"ד 2014/06: "אופן ביצוע וтиיעוד התאמת נזקים בת"ד חמורות".

ג/8 חברה הדרכה והנחיתת מדור ת"ד 2015/07: "חקירה ושחזור תאונות דרכים בהם
מעורבים אופניים ואופניים شمالיים".

ג/9 תמונה 22 מלוח תצלומים ת/19.

ג/10 תצלום 2709 מדיסק ת/24.

10. כמו כן הוגש בהסכמה המסתכנים הבאים:

ת/1 עדות מאיר אסף שマーク הרכב לנאים עובר לתאונה.

ת/2 תמלול עדות מאיר אסף.

ת/3 זכרון דברים בדבר מכירת הרכב מיום 18.09.22.

ת/4 מיל מיום 18.10.4. לעניין פוליסת הביטוח ברכב בו נהג הנאשם.

ת/5 תעוזות רפואיות כולל תעוזת פטירה של המנוח.

11. מטעם ההגנה העיד הנאשם במסגרת חוקיתו הוגש ת/26 שרטוט שנערך על ידו.

כמו כן העיד בוחן ההגנהעו"ד צביקה מוזס: (להלן: "מומחה ההגנה") ובמסגרת עדותו
הוגש חווות דעת מומחה מיום 23.4.2.4.

דין והכרעה

התשתית המשפטית

12. סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") קובע הסנקציה למי
שגרם ברשלנותו למותו של אחר.

בבג"ץ 6745/19 עורך נ' הפרקליט הצבאי הראשי (14.3.22), נקבע:

"על התביעה להoxic - ברף הנדרש במשפט הפלילי - את היסודות

העיקרים הבאים: ראשית, יש להוכיח את התקיימות רכיבי היסוד העובדי - מעשה או מחדל; שנייה, יש להוכיח את התקיימתה של תוצאה קטלנית; ושלישית, יש להוכיח קשר סיבתי - עובדתי ומשפטי - בין מעשה או המחדל לבין המוות. כמו כן על הتبיעה להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש לעבירה הרלוונטית - ובעניננו...הוא נטילת סיכון בלתי סביר להתקיימות התוצאה קטלנית...."

.13. ס' 64 לפקודת התעבורה קובע הסנקציה למי שגרם ברשלנותו למוות של אחר תוך שימוש ברכב.

.14. ס' 21 לחוק העונשין מגדר את המונח "רשלנות":

ס"ח תשנ"ד מס' 1481ה"ח 2098
רשומות
שנ"ד-1994

21.(א) רשלנות - אי מודעות לטיב המעשה, לקיום הנسبות או לאפשרות הגירה לتوزאת המעשה, הנמננים עם פרטי העבירה, כשאדם מן היישוב יכול היה, בנסיבות העניין, להיות מודע לאותו פרט, ובלבד

(1) שלענן הפרטים הנוגעים הייתה לפחות רשלנות כאמור;

(תיקון מס'

(2) שבعبارة שעם פרטייה נמנית תוצאה שנגרמה על ידי המעשה או סכנה העוללה להיגרם בשלו - העושה נטל סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה כאמור.
(ב) רשלנות יכול שתיקבע כיסוד נPsiי מספיק רק לעבירה שאינה מסווג פשע.

ס"ח תשנ"ד מס' 1481ה"ח 2098
ס"ח תשע"ו מס' 2571ה"ח 972

.15. על פי ההלכה הפסקה, לצורך הוכחת העבירה של גרם מוות ברשלנות, על המאשימה להוכיח התקיימות של עולות הרשלנות: קיומה של חובת זהירות מושגית ו konkretit, לקבוע כי הופרה חובת זהירות וכי קיים קשר סיבתי בין ההתרשות לנזק. (ראו ההלכה ברע"פ 186/80 עירי ואח' נ' מדינת ישראל (21.9.80) וכן ע"פ 119/93 לורנס נ' מדינת ישראל (30.10.94)).

.16. בתיקון 126 לחוק העונשין מיום 4.8.16 תוקן סעיף 21(א)(2). בדברי ההסבר לחוק (ה"ח ממשל), תשע"ו מס' 972 מיום 16.11.15 נאמר בין היתר:

"モוצע לתקן את סעיף 21 לחוק בשני עניינים מרכזים: ראשית,

mo'etz לנוסח את התנאי של יצירת סיכון בלתי סביר כתנאי לקיומה של הרשלנות, הקבוע בסעיף 21(א)(2) לחוק, על דרך החיבור. התנאי האמור, המנוסח היום על דרך השילילה, נקבע בחוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי), התשנ"ד-1994) (ס"ח התשנ"ד, עמ' 348), אך לא קיבל ביטוי מספיק ביישומו של סעיף 21 לחוק בידי בית המשפט. התקון המוצע נועד להציג תנאי זה, כדי להביא לשינוי הurf הנורטטיבי הקיים, באופן שהאחריות ברשלנות תוטל רק במצבים שבהם דבק בהתנהגות העוסה אשם חמור יותר המצדיק נקיטת הליכים פליליים...:

17. בית המשפט העליון טרם פסק בשאלת השפעת תיקון 126 על רף הרשלנות הנדרש בעבירות רשלנות ועל הפרשנות הרואה לאחר תיקון. ברע"פ 6716/17 מירז נ' מדינת ישראל (10.4.18) (להלן: "תיק מירז") ציין על ידי כב' השופט מינץ: "שיתכנו היבטים שטעוניים ליבון בעניין תיקון ופרשנותו הרואה".

18. בע"פ (מרכז) 22-03-60627 תיק נ' מדינת ישראל (20.3.23) סיכם כב' השופט צלקובסקי:

"בפסקין דין אחרים שניתנו על ידי ערכאות מחוזיות עלות דעות הנוטות לקביעה כי לא חל שינוי ממשי בקביעת האחריות לאחר תיקון ביחס למצב המשפטיה שהיה קיים לפני (ראוי בעניין זה חוות דעתו של כב' השופט וינוגרד, בעפ"ת (מחוזי י-מ) 41847-04-18 - יוסף כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (25.12.2018); וכן - בע"פ 16-08-38835 רונן מירז נ' מדינת ישראל (05.07.2017)); בעפ"ת (מחוזי י-מ) 20-02-56446 גבר קיש נ' מדינת ישראל, פסקה 30 (05.07.2020) עם זאת, יש לציין, כי בכל המקרים לעיל, נקבע כי מדובר היה בנסיבות של נטילת סיכון בלתי סביר, והתייתר הצורך בקיום דין ישר בהשלכות תיקון".

19. בעפ"ת (מחוזי י-מ) 18-04-41847 יוסף כהן נ' מדינת ישראל, (25.12.18) נקבע על ידי כב' השופט וינוגרד כי בנסיבות בהן נסע המערער בנסיבות הגבואה מהמותר ועל אף שעבר באור יroke כשהולך הרجل חזה מעבר החציה באור אדום, ניתן לראות בכך נטילת סיכון בלתי סביר.

- .20. ברע"פ 5981/20 **קיש נ' מדינת ישראל** (13.10.20) קבע כב' השופט אלרון כי בנסיבות בהן המבקש ראה את הולכות الرجل על המדרכה, נטל סיכון בלתי סביר כאשר הסיט מבטו מהו.
- .21. **בתיק מירז** אימץ כב' השופט מינץ קביעות בתי המשפט דלמטה כי בנסיבות בהן המבקש לא שמר מרחק, נהג בחוסר תשומת לב תוך הסטת מבטו ימינה, והבחן ברכב רק כשהיה במרחק קצר מאחוריו ניתן לראות נטיית סיכון בלתי סביר.
- .22. על מנת לבחון ישום הלכות אלו על המקורה שבפניינו, יש צורך בבירור המחלוקת העובדתית.

גדר המחלוקת

- .23. הצדדים אינם חולקים כי מדובר בדרך ביןעירונית בה המהירות המותרת היא 90 קמ"ש ועל תוווי הדרך כפי שמצוין בכתב האישום. אין גם חולק כי מדובר באור יום ובראות טובה. הצדדים הסכימו גם כי הרכב הנאשם פגע עם חזית ימין בחלק אחורי של אופני המנוח וכי נפטר כתוצאה מהתאונה. ההגנה לא חקרה על המהירות המיוחסת לנאשם בכתב האישום.
- .24. הצדדים חולקים מה היה מקום האופניים בעת התרחשות התאונה, מה היה מסלול האופניים עובר לתאונה, מה היה שדה הראייה שעמד לרשות הנאשם והאם התרשל הנאשם בנהיגתו או שהמדובר בתאונה בלתי נמנעת.

מקום האופניים בעת התרחשות התאונה

- .25. השאלה שבחלוקת היא, היכן רכב המנוח בעת שנפגע, האם בנתיב נסיעת הנאשם או בשול הדריך? והיכן ביחס לעקבומה?
- .26. עת/1 - רוכב אופניים אשר רכב עם המנוח מסר בעדותו במשטרה (ת/6) כי הוא והמנוח נסעו זה אחר זה תוך שעוקפים אחד את השני לסירוגין. בזמן התאונה רכב לפניו המנוח ובשול הדריך ולכן לא ידע לצוין מיקומו של המנוח בזמן התאונה, האם בשול או בכביש.

- .27. עת/2 שנסע ברכב הנאשם סיפר בעדותו במשטרה (ת/10) כי הבחן במנוח לראשונה

רק כאשר הנאשם בלם (פרו' עמ' 19 ש' 15) כשהמנוח "נוסף על הכביש באופנים" (ש' 5) "בנתיב שלנו, בנתיב הימני" (ש' 23).

.28. הבחן המשפטתי לא ידע לציין את מקום האימפקט המדויק, אך קבוע כי התאונה התרחשה בנתיב הימני. זאת לאור סימני הבלימה שמצא ומסלול התחת האופניים (ראו סעיף 10 לדוח הבחן ת/13 וכן פרו' עמ' 49 ש' 4 וש' 12 וכן ראו סרטון מס' 2708 בת/24. ניתן להבחין בסימני הבלימה בנתיב נסיעת הנאשם).

.29. הנאשם מסר בעדותו במשטרה מיום התאונה (ת/22) כי נסע בנתיב הימני וכי הבחן במנוח לראשו: "**בכיביש שלי**" (ש' 11).

גם בסקירה שנערכה בהנחהיתו (ת/15) מיקם את האופניים בנתיב הימני כיוון נסיעתו.

גם בעדותו בפני אישר כי פגע במנוח בנתיב הימני (פרו' עמ' 123 ש' 20).

.30. **לאור האמור, שכונתי כי התאונה התרחשה בנתיב נסיעת הנאשם.**

.31. מצאתי גם לקבוע, על אף שהגנה לא חקרה על כך באופן מפורש, כי אזרח האימפקט הינו לקרהת סיום העקומה. זאת לאור התמונות והסרטון שצולמו על ידי הבחן המשפטתי במקום התאונה ובסימון להתרחשותה (ראו תמונות 2465, 2467 וכן סרטון 2708 (ת/24) וראו התרשים שערך הבחן המשפטתי (ת/8)).

מסלול האופניים עובר לתאונה

.32. בסיכום, טענה ההגנה כי יש לאמץ חוות דעת מומחה ההגנה ולקבוע כי עובר לתאונה סטה המנוח מהשול לכביש. כמו כן נטען כי בזמן התאונה, נסע המנוח באילנסון שמאליה.

.33. בוחן ההגנה ביסס קביעה זו על עדות עת/1 חברו של המנוח, כפי שנמסרה בת/6 ולפיה נהגו לנסוע בשול ולעקוף אחד את השני לסירוגין, כמו גם על נסיעתו המקבוצעת של בוחן ההגנה. לדבריו, ברוב התאונות מסווג פגיעה ברוכב אופניים, התאונה נגרמת עקב סטיית רכב לשול, או סטיית אופניים מהשול לנטייב.

לדברי בוחן ההגנה, לא ניתן לשולול כי התאונה התרחשה עת המנוח התקoon לעקוף את חברו, מעבר מן השול לנטייב הימני.

לדברי בוחן ההגנה, התרשל הבוחן המשטרתי בדרך בה ערך דו"ח התאמת נזקים, וגם מטעם זה לא ניתן לשולץ כי האופניים היו בסטייה לפני ההתנגשות (ס' 58 לחווות דעת בוחן ההגנה).

- .34. מצאתי לדוחות קביעה זו של בוחן ההגנה, שאינה נתמכת בගירסאות העדים. אף אחד מהעדים לא טען כי הבחן במנוח עבר מהשול אל הכבש בזמן התאונה. גם הנאשם וגם הנושא ברכבו ציינו כי הבחינו ברוכב האופניים, עבר לתאונה כשהוא בנתיב נסיעתם.
- .35. בחקירהו הנגדית שלל הנאשם את טענת הגנה במילותו הו: "ש. אז לא אמרת **בשם שלב שהוא התפרק מהשוליים לכביש? ת. רأיתי אותו רק בנתיב שלו.**" (פרק' עמ' 132 ש' 9).
- .36. לאור המקבוץ אני קובע כי ההגנה לא הרימה הנטלה להוכיח כי המנוח סטה משול הדרך לנטייב נסיעת הנאשם עבר לתאונה.
- .37. לעניין דרך נסיעת המנוח, מצאתי לאמץ גירסת ההגנה ולקבע כי אופני המנוח היו באלבוסון בזמן האימפקט.
- .38. בחקירהו הראשונה ביום התאונה ולאחר שהתייעץ עם עו"ד (ת/22), לא ציין הנאשם דבר לגבי דרך נסיעת המנוח.
- .39. לאחר מותו של המנוח זומן הנאשם לחקירה נוספת. אז לראשונה תיאר בחקירהו את דרך נסיעת המנוח: "**והוא מתחרט הוא לא הולך ישר על הכביש**" (ש' 9 לת/23).
- .40. עינתי בתמלול החקירה (ת/21).
"נחקר חסוני סאלם: "... רأيتها אותו למרחוק קצר, בלמתי ברייך, לחתמי קצר שמאליה ... והוא מתחרט, כאילו הוא על האופניים הוא ככה לוקה
חוקר, איתמר קחטן: "והוא מתחרט? מה זאת אומרת הוא מתחרט".
- נחקר חסוני סאלם:** "כאילו ... לא יודע, לא הולך ישר על הכביש ..." (עמ' 3 ש' 11-7).

.41. צפיתי בסרטון המתעד את החקירה (ת/20). הנאשם לא מסביר מה כוונתו בכר שהמנוח התחרט ולא נסע ישר. (נקודות זמן 03:25 ואילך).

.42. בחקירה הראשית, סיפר הנאשם לרשותה כי רוכב האופניים המנוח "**בא הצד וسطה**" (פרק עמ' 123 ש' 23), ואולם, בחקירה הנגדית הסביר כי ראה אותו לראשה במרכזו הנטיב. במקום בו סימן X על גבי שרטוט שערך במסגרת עדותו (פרק עמ' 130 ש' 25).

זה יינו, המנוח נסע באלביסון אך ורק בנתיב נסיעת הנאשם, ואני מקבל גירסת ההגנה בעניין זה.

.43. עדותו זו מתיישבת גם עם גירסת בוחן ההגנה לאור התאמת הנזקים שערך (ס' 58 לחווות דעת ההגנה).

.44. על כן יש לקבוע כי לא ניתן לשלוול טענת הנאשם כי עבר לתאונת היי אופני המנוח בסתיה שמאליה בטור נתיב נסיעת הנאשם אך לא ניתן לקבוע כי המנוח סטה משול הדריך לנטיב הימני. חיזוק למסקנה זו בעובדה שבلتוי סביר ובلتוי הגיוני שהמנוח סטה משול הדריך לכਬיש, והנายน כמו גם הנושא ברכבו לא הבינו בכך. הנאשם ידע לתאר דרכ נסיעת המנוח (מתחרט נסע באלביסון), אם אכן היה המנוח סוטה מהשול היה הנאשם יודע לציין זאת.

.45. גם ההגנה בסיקומיה (ס' 255), מסכימה כי הנאשם כלל לא טען שהבחן במנוח סוטה משול הדריך לנטיב נסיעת הנאשם.

.46. ההלכה היא שתறחיש חלופי יוכח רק אם "תמרק בחומר הראות אשר מצוי בפני בית המשפט. לא די בהעלאת טענה תיאורטית. בע"פ 8030/21 **מוחמדabo זינב נגד מדינת ישראל** (25.12.22) נקבע:

"**התறחיש החלופי** נדרש להיות בעל אחיזה בחומר הראות, באופן שסבירותו תעמוד ב מבחן המציאות. התזה המוצעת על ידי ההגנה צריכה אףוא להקים ספק אמיתי ומהותי, שיעלה בקנה אחד עם המאגר הראייתי ויעורר ספק סביר במסקנה המפלילה. אין די באפשרות תאורטית או דחוקה".

.47. לאור האמור, אני קובע כי המנוח רכב באלביסון בנתיב נסיעת הנאשם.

שדה הראייה

.48 בדו"ח הבוחן (ת/13 סעיף 4) מצא הבוחן המשטרתי כי טרם הכניסה לעקומה, קיים שדה ראייה של 300 מטר ובהתקरבות לעקומה 200 מטר עד למקום התאונה. הבוחן הגידר את העקומה: "**עקומה קלה שמאלה**" (ת/13 סעיף 4).

.49 ההגנה חלקה על קביעה זו. ראשית, נטען כי הבוחן לא ערך ניסוי שדה ראייה כנדרש, ושנית, בשל העובדה שהבוחן נקבע במספרים עגולים, יש לקבוע כי המذبور באומדן ולא במידה מדויקת.

אין חולק כי הבוחן המשטרתי לא תיעד בדיקת שדה ראייה כנדרש ומצופה ממנו, לא ערך פרוטוקול תיעוד ניסוי שדה הראייה ולא סרטון, והבוחן המשטרתי אף אישר זאת בחקירהו הנגדית. (ר' פרו' עמ' 66 ש' 9, עמ' 68 ש' 12).

הבוחן המשטרתי ذכר כי העמיד בוחן נוסף באיזור סימני הבלימה, חזר לאחר ומדד באמצעות מכשיר מדידה (רולטקה) את המרחק לאובייקט שהציב (פרו' עמ' 39 ש' 26, וכן עמ' 66 ש' 18).

בעודות לא ציין מי סייע לו בעריכת הבדיקה שערכ. קיים קושי לאמץ גירסה זו. אdegish כי לא ניתן לעורוך בדיקה באמצעות רולטקה למרחוק כה גדול מבלי להעזר באדם נוסף. הרולטקה הוא בעצם מכשיר מדידה (גלגלת) באורך של כ-50 מטר. על מנת למדוד שדה ראייה ארוך יותר יש להעזר באדם נוסף שייחס בشرط המדידה. (ראו תמונה 2706 לת/24).

.50 בכך יש להוסיף כי הבוחן המשטרתי לא תיעד בכתביהם כי בוצע ניסוי שדה ראייה. עינתי בדו"ח פעולה המתעד את הפעולות שביצע הבוחן המשטרתי בזירת התאונה (ת/16). בדיקות אלה כללו עריכת סקיצה ומדידות, ניסוי בלימה וחקירת הנוסע, ואינם כוללים עריכת ניסוי שדה ראייה.

.51 גם בסקיצה שערכ הבוחן המשטרתי במקום התאונה (ת/14) לא ציין דרך עריכת ניסוי שדה ראייה ובפרק "פרטי ניסויים שנערכו" ציין התאמת נזקים וניסוי בלימה בלבד.

.52 קיים קושי בקבלה גירסת הבוחן המשטרתי לבודיקה שערכ באמצעות מכשיר מדידה שאינה מתועדת ושתוצאותיה מעוגלות ואין מדויקות, (200-300 מטר) ויש לקבוע כי **לא נערכ ניסוי שדה ראייה כנדרש**.

53. דרך עירית ניסוי שדה ראייה מוגדרת בספר הבוחנים: "הנחיית מדור ת"ד 4/2016" חקירה ו恢復 תואנות דרכם" אליו הפנה מומחה ההגנה בסעיף 69 לחוות דעתו. לאחר התאונה, בשנת 2021 עודכן ספר הבוחנים. יוער כי ספר הבוחנים לא הוגש על ידי מי מהצדדים. מצאתי לקבל טענת ההגנה ולקבוע כי הבוחן המשטרתי לא בדק שדה הראייה מרכיב הנאשם, לא העמיד אובייקט דומה (אופניים) במקום התאונה המשוער, לא נסע ברכב ועצר במקום בו נפתח שדה הראייה ולא מدد המרחוקים בצורה מדוייקת. הניסוי לא נערך עם הנאשם כנדרש, והבוחן המשטרתי לא ערך פרוטוקול ניסוי ולא תיעד אותו.

54. מספר ימים לפני מועד עדותו 3.11.22 נסע הבוחן המשטרתי למקום התאונה וצילם סרטון באמצעותו ביקש להציג שדה הראייה במקום (ת/25). אם אכן סופק מקביעת שדה הראייה, מדוע היה עליו לצלם סרטון זה?

בעניין זה נעיר כי אמונם ההגנה הסכימה להגשת הסרטון על מנת להגיש לחקירה האמת וליעל הדיון (ס' 92 לסתוכמיה) ואולם עדין לא ניתן להתעלם מכך שסרטון זה צולם ביום 3.11.22, מספר ימים לפני עדות הבוחן המשטרתי ללא אישור פרקליט מחוז ומבליל שניית להגנה זמן סביר להעורך לראייה זו.

על אף האמור, ועל אף העובדה שהסרטון צולם כ- 3 שנים לאחר התאונה, אין בו התייחסות לסתומים שנותרו בכਬיש לאחר התאונה (סימני בלימה, סימני דם ועוד). לא נטען על ידי ההגנה כי תוואי הדרכ שונה גם בוחן ההגנה הסתמך על סרטון זה בחווות דעתו.

צפיה בסרטון מלמדת על שדה ראייה פתוח ורחב.

55. נתתי דעתך לעבודה שקיימים קושי לבצע ניסוי שדה ראייה ברכב הנאשם אשר ניזוק (שבבר בשמשה קדמית) וביחוד כאשר גם האופניים ניזוקו. נעיר כי השימוש הקדמית בצד הנග לא נפגמה (ראו תמונה נ/4). עדין, היה על הבוחן המשטרתי לבצע ניסוי בתנאים הדומים כמה שניתן למקרה שבפנינו, דבר שלא נעשה. נציין כי הבוחן יכול היה לבצע זאת על נקלה ובמקום התאונה. הבוחן המשטרתי הגיע למקום התאונה עם רכב דומה במימדיו לרכב בו נסע הנאשם ויכול היה לבצע ניסוי עם הנאשם עצמו. (ראו תמונה 2641 לת' 24. ניתן להבחין כי הניגית בה הגיע הבוחן לזרת התאונה דומה מאוד לרכב הנאשם).

56. לאור האמור, אני קובע כי לא ניתן להסתמך על עדות הבוחן המשטרתי אשר לשדה הראייה במקום.

57. מאידן, גם בוחן ההגנה בחווות דעתו לא ביסס מהו שדה הראייה במקום וטעמו עמו.

איןני מקבל טענת ההגנה כי לא ניתן לקבוע שדה ראייה מבלתי לעצור התנועה בכביש בווחן ההגנה מנוסה וגם הוא לא מצא לטעון כי תוואי הדרך מנע מהנאשם להבחן ברוכבי האופניים.

.58. לאור האמור, יש לבחון גירסת הנאשם עצמו לעניין שדה הראייה שעמד לפניו. נאמר כבר כעת כי גם לגרסת הנאשם שדה הראייה היה פתוח.

הנאשם בחקירהו במשטרת מיום התאונה (ת/22), נשאל והשיב:

"**ש. אם אתה נוטע לפני הסיבוב, מה המרחק אליו אתה יכול לראות קדימה?**
ת. אני חושב 100 מטר. כשהאני נכנס לטיוב אז יש את הרכבים מצד שמאל אז אני לא רואה רחוק" (ש' 36-35).

.59. משועמת עם טענת הבוחן לכך שדה הראייה הוא 300 מטר, לא שלל קביעה זו אף טען שלא הסתכל רחוק כל כך (ש' 44-43).

.60. בחקירהו השנייה של הנאשם (ת/23) אישר שוב כי שדה הראייה היה פתוח, ובלשונו: "**אם אתה מסתכל רחוק, אתה יכול לראות את הכל**" (ש' 23).

.61. בחקירהו הנגדית הוצג לנאים הסרטון שצילם הבוחן המשטרתי (ת/25). התובעת עזרה את הסרטון בשניה 33 והדגימה לנאים שדה הראייה במקום:

.62. הנאשם תחמק מלהענות על השאלה מתי הבחן במנוחה לראשונה ולא ידע להסביר גם כיצד רכבים שנסעו במקביל אליו בנתיב השמאלי מנעו ממנו מלהבחן באופן אופני שנסעו לפניו. להשלמת התמונה, נציג כי התאונה בסיום העקבונה בסמוך לתמרור הירוק.

.63. התמונה מלמדת כי שדה הראייה פתוח. אני דוחה טענת ההגנה כי הרכבים משמאל הסתיירו לו את שדה הראייה מאוחר ונסעו בנתיב המקביל בעוד המנוח נושא לפניו.

אני דוחה טענת ההגנה כי גדר הבטיחות בין המסלולים כמו גם מעקה הבטיחות מימין הסתיירו לנאים. ניתן להבחן כי גדר הפרדה בין המסלולים נמוכה ולא מהווה מכשול.

64. אני דוחה גם טענת מומחה ההגנה והתמנות אליהן הפנה החל מסעיף 74 לחווות דעתו, ולפייה שדה הרايا חסום בשל גדר ההפרדה והרכבים שנסעו במקביל לנאים. בוחן ההגנה "לכד" מתווך הסרטון שצולם תמנות אשר בהן ניתן לראות רכב בנתיב השמאלי ונטען כי רכב זה מסתיר את המקום המשוער של רוכבי האופניים. בוחן ההגנה הטעלים מכך שה坦ונה דינמית, אין הנאים והמן וחברו היו בנסיעה. בענין זה עדיפה עלי' גירושת הבוחן המשטרתי אשר שכנע כי כאשר התנועה מתמשכת שדה הרايا נפתח (פרו' עמ' 80 ש' 15).

65. לאור המקבץ, אני קובע כי שדה הרايا היה פתוח, ואני דוחה טענת ההגנה בענין זה.

66. יש לבחון אם כן, האם בהינתן שדה הרايا פתוח, יכול להיות הנאים להבחן במנוחה עבור לתאונה והאם התרשל בכך שלא הבחין בו.

כיצד התרחשה התאונה והאם התרשל הנאים?

67. עת/2 עומר גבועה, חברו של הנאים שישב לצידו, לא ידע להסביר מה גרם לתאונה, מאחר והוא עסוק במכשיר הטלפון שבידיו. בהודעתו במשטרה (ת/10) ציין כי הראות הייתה טובה, ו"לא היה כלום שטפראיע" (ש' 3).

לדבריו, הנאים נסע בנתיב הימני. במקביל אליו ובנתיב השמאלי נסעה מונית פלסטינית צהובה, ולפניה הרכב פרטי. (ראו שרטוט שערך (ת/11)).

68. העד סיפר כי הבחין לראשונה במנוח כשהיה קרוב, באמצעות הסיבוב (ש' 25) וכי הנאים לא יכול היה לסתות לנטיב השמאלי בשל המונית הצהובה (ש' 27).

69. בחקירהו בבית המשפט, הוסיף על האמור לעיל ומספר כי הבחין במנוח לראשונה רק כאשר הנאים בלם (פרו' עמ' 19 ש' 15).

זהיינו, עת/2 קשור בין הרכבים שנסעו בנתיב השמאלי לחוסר יכולתו של הנאים לסתות שמאלה לאחר שהבחן במנוח.

70. הנאים מסר גירסה ראשונה לשוטר חיים טרוזמן שהגיע למקום התאונה. על פי דוח הפעולה שערך השוטר (ת/12) ואשר הוגש בהסכמה, מסר הנאים לשוטר כי נסע בנתיב הימני, ומונית אשר נסעה בנתיב השמאלי כיוון נסיעתו, סטתה ימינה. כתוצאה לכך, הנאים אף הוא סטה ימינה ופגע ברוכב האופניים שנסע על נתיב נסיעתו.

.71. נתתי דעתך לכך שגירסת הנאשם מוגבהת על ידי עת/3 בלי שהזהר בכך בזכות היועצות בעורך דין ובזכות השתייה, ומצאתך ליתן לעדות זו משקל נמוך (כטענת ההגנה בסעיף 57 לסייעות).

.72. בחקירהתו הראשונה מיום התאונה (ת/22) סיפר הנאשם כי מכיר את הכביש בו התרחשה התאונה. לדבריו תנאי הראות היו טובים, נסע במהירות בין 80 ל-100 קמ"ש ובנתיב הימני, כאשר במקביל אליו, בנטיב השמאלי כיוון נסיעתו, נסעו 2 רכבים.

ה הנאשם הוסיף כי הבחן באופניים אחורי העקומה: "**אחרי הסיבוב ממש, ראיתי הצד שמאל היו שני רכבים, ראיתי את האופניים בכביש שלי. רציתי לקחת קצת שמאלה אבל לא יכולתי כי היה רכב. לקחת קצת אז פתאום לקחתו אותו בט מבון הצד ימין ...**" (ת/22 ש' 8-12).

בהמשך חקירתו סיפר כי לא היו רכבים לפני בנתיב הימני, אך בנטיב השמאלי היו 2 רכבים, האחד מונית שנסעה אחורי ועקבה אותו, ועל כן לא היה אפשרו לסתות לנטיב השמאלי (ש' 28-31).

זה יינו, גם הנאשם מסביר כי המונית לא הצליחה לסתות שמאלה ולהתחמק מגיעה במנוח, אך לא מנעה ממנו להבחן בו.

.73. הנאשם הוסיף כי הבחן במנוח ובחבשו באותו הזמן, קרוביים זה לזה (ש' 23), אך לא ידע להצביע על המרחק ממנה הבחן בהם לראשונה. לדבריו, לא סטה ימינה לשוללים מאחר ולא רצה לפגוע ברוכב השני שנסע בשול, לפני המנוח.

משנשאל מדוע לא הספיק לעצור, השיב שהאופניים היו קרוביים מדי (ש' 34).

ה הנאשם הוסיף כי לא הבחן ברוכב האופניים מרחק של 100 מ' מלפני העקומה, בשל העובדה שהעקומה בעלייה (ש' 40), ומאחר: "**לא הסתכלתי遠く כל כך. אני ראיתי אותו רק כשהייתי בסביבה**" (ש' 44).

.74. בחקירהתו השנייה מיום 2.10.18 (ת/23). הנאשם חזר על טענותו כי הבחן במנוח רק מרחק קצר אך הוסיף לראשו כי הרכבים שנסעו בנטיב השמאלי הסתירו לו.

משנשאל כיצד לא הבחן באופניים למורת שדה הרואה שעמד לרשותו, השיב:

"אם אתה מסתכל רחוק אתה יכול לראות את הכל אני לא הסתכלתי רחוק זה כביש ארוך ופתאום סיבוב."

ש. למה בעצם לא הסתכלת遠く.

ת. צודק. אבל אני הסתכלתי בסיבוב, לך תדע מה היה שם. רק בסיבוב ראייתי את זה". (ש' 28-21).

.75 הנאשם טען לראשונה כי עמד בפניו מכשול נוסף: לפני כניסה לעקבומה, לא ניתן להבחן באופנים מאחר ומעקה הבטיחות שבין 2 המסלולים ומעקה הברזל מימין לנטייב נסייתו מסתירים (ש' 30).

.76 בעדותו בפני חזר על שמסר במשטרה ומספר כי הבחן במנוח בפתאומיות בעקבומה.

.77 בחקרתו הנגדית הנאשם לא יודע להסביר כיצד יתכן שהבחן ברוכב האופניים בפתאומיות (פרו' עמ' 127 ש' 30), שנית לפניו שפגע בו (פרו' עמ' 129 ש' 12).

.78 מהמקובץ עולה כי הנאשם לא ידע להסביר מדוע לא הבחן במנוח וניתן לקבוע כי הנאשם התרשל בנהיגתו בכך שעלה אף שדה הרניה הפתוח, לא נתן דעתו למתרחש בכביש, והתאונת נגרמה עקב חוסר תשומת לבו ורשלנותו.

.79 בע"פ (תל אביב) 16-08-38835 מירץ נ' מ"י [5.7.2017] (סעיף 30 לפסק הדין):

"כל הדרך" הוא כלל של הגיון, שמתורגם לכלל ראייתי שענינו העברת הנTEL הטקטי של הבאת הריאות מצד לצד. נועסים להם שני כלי רכב זה אחר זה. השעה היא שעת יום, ראות טוביה, כביש ישר ותקין ולפטע, ללא כל סיבה לכואורה, פוגע הרכב שנсосע מאחור עם חזיתו, בחלוקת האחורי של הרכב שלפניו (להלן "התאונת"). על פניו, נסעה זהירה, תוך מתן תשומת לב לתנועה בכביש, ושמירה על מרחק ראוי מן הרכב שלפניו לא הייתה צריכה להסתתרים בתאונת. משהתרחשה תאונה בנסיבות כאלה - צריין הנהג הפוגע לספק הסבר להתרחשותה ובניסוח משפטי - הנTEL הטקטי הועבר אליו. אין ספק שנTEL השכנוע ישאר לעולם על כתפי התביעה, ואם יותר ספק - הוא יפעל לזכות הנאשם. עדיין, עליו כאמור לספק הסבר שייבחן ע"י בית המשפט".

.80 אני קובע, לאור האמור, כי הנאשם הפר חובת הזהירות **המושגית** לפני רוכב האופניים המנוח. בענין זה נפנה לע"פ (מחוזי תל-אביב) 04/04/07 וובר נ' מדינת ישראל (4.9.04) (להלן: "ענין וובר"). שם נקבע ע"י כב' השופטת ברלין:

"**ניסיונו של רוכב אופניים על הכביש - מחייבות זהירות גם כאשר מדובר בבגיר שנוהג באופן יציב... נוג לעולם אמר לקלוט את תמונה המצב בקטע הכביש הרלוונטי, כאשר תמונה המצב כוללת גם את מה שמתתרחש בשולי הכביש,**"

81. אני קובע כי הנאשם הפר גם את חובת הזהירות הקונקרטית כלפי המנוח.

אין חולק כי המנוח רכב על אופניו זמן ניכר בעוד הנאשם מתקרב אליו. היה על הנאשם להבחן ברוכב האופניים, להפחית מהירות ניסיונו, לשמר על מרחק מתאים, לסתות מעט למרכז הנתיב ולמנוע התאונה.

ה הנאשם כנרג סביר, יכול היה לצפות את התרחשות הנזק והוא עליו לעשות כן כענין נורמטיבי (השו ע"א 145/80 שלמה ועKENIN נ' מועצה מקומית בית שמש (9.11.82) וכן רע"א 8153/23 מדינת ישראל נ' שי (16.6.24)).

82. בהנחהgments זו, נטל הנאשם סיכון בLATI סביר להתרחשות התוצאה.

התיחסות לטיעוני ההגנה בסיכוןיה

83. לא אוכל להתעלם מטענת ההגנה אשר לרשותה התרמתה של המנוח אשר נסע על אופניו בנתיב נסicutת הנאשם.

84. תקנה 128(ה) לתקנות התעבורה קובעת כי על רוכב אופניים הנושא בדרך בגיןירונית שבאהשול הדרך פניו ומיצב באספלט, לרכב בשול הדרך, קרוב ככל הניתן לשפטו הימנית של השול. ואולם, אין ברשותה תורמת זו בכדי לנתק הקשר הסיבתי לרשותה של הנאשם.

85. אני דוחה טענת ההגנה בסיכוןיה ולפיהם על פי חישובים שערך בוחן ההגנה התאונה היא בLATI נמנעת (ראו סעיף 286 לסייעי ההגנה וכן סעיפים 95 עד 112 לחווות דעת מומחה ההגנה).

86. חישובים אלו תיאורתיים בלבד ומסתמכים על נתון לפיו המנוח סטה מהשול לכביש, קביעה שנדחתה על ידי כאמור לעיל.

87. לעלה מן הצורך נסיף: כבר נפסק כי סטייה רשלנית של רוכב אופניים מהשול לכਬיש, אינה מפחיתה מאחריותו של הנהג בדרך עליו חלה החובה לצפות הסכנה, ואיןנה מנתקת את הקשר הסיבתי שבין רשלנותו של הנהג לבין התוצאה.

88. נפנה בעין זה לעניין וובר שם נקבע:
"אפילו הייתה אומרת כי המנוח התרשל בעצם כניסה לכਬיש סואן, אין מדובר ברשנות המנתקת את הקשר הסיבתי בין רשלנות המערער לתאונת.
תרומת רשלנות - אין בה די."

89. מקרה דומה לעניינו נדון בעפ"ת (מחוזי מרכז) 17-06-32389 ליאור בושרי נ' מדינת ישראל (10.10.18). גם שם נטען על ידי ההגנה כי רוכב האופנוע נסע בשול הדרק ועובר לתאונת סטה לנטייב נסיעת הנאשם. בית המשפט דחה טענה זו תוך שיקבע:

"גם אם קיבל את טענת המערער שהמנוח נהג באופנו על **חוליו** הכביש וסתה לכਬיש, אין בכך כדי לגרום לזכותו שכן על פי תנאי הדרך, עליהם אין מחלוקת, היה על המערער להבחין במנוח כשנוגע על השול ולנקוט באמצעות זהירות על מנת למנוע את הפגיעה בו, כאשר עליה על הכביש, אך הוא לא נקט באף אמצעי כדי למנוע את התאונת, דהיינו, לא האט את מהירות נהיגתו ולא סטה שמאליה מבעוד מועד בנסיעתו בנטייב **הימני**".

מצין כי בבקשת רשות ערעור נדחתה במסגרת רע"פ 18/9094 ליאור בושרי נ' מדינת ישראל (19.01.19).

90. כך גם במקרה שלפני. היה על הנאשם ליתן דעתו בדרך, להבחין ברוכב האופניים המנוח מבעוד מועד ולנקוט באמצעות זהירות הנדרשים למנוע הפגיעה במנוח.

మధలి చక్రిహ

91. בסיכוןיה, הפניה ההגנה למספר רב של מחדלי חקירה נוספים, אשר לשיטתה יש בהם כדי להוביל לזכותו של הנאשם.

92. עיקר הטענות מופנות כלפי הבחן המשטרתי. לעניין הטענה שלא קבע מקום אימפקט מדוייק, אני דוחה טענה זו. הבחן המשטרתי הסביר כי לא נמצא ממצא המצביע על

נקודות המגע המדוייקת בין הרכב לאופניים, כדוגמת שבר בסימן הבלימה, חרץ על הכביש, סימן צמיג מהאופניים וצדומה.

הובון המשפטתי הסביר בעדותו כי נקודת האימפקט נמצאת לאורך סימני הבלימה כמוופיע בתרשים (ת/8) והסבירו מקובלים עלי (פרו עמ' 43 ש' 6).

שוכנעת כי סימני הבלימה בנתיב נסיעת הנאשם ולא בשול, וראו סרטון 2708 בת/24.

93. גם אני סבור כטענת ההגנה כי מוטב ואופני המנוח היו נתפסים כמצווג ומוועברים לבדיקת ההגנה (סעיף 166 לsicomi ההגנה), וכי ראוי היה לתעד את ניסוי הבלימה (סעיף 201 לsicomi ההגנה).

ההגנה העלה טרונה גם כלפי השוטר סמ"ר חיים טרוזמן, אשר הגיע למקום התאונה בסמוך להתרחשותה על כך שלא שמר תמונות שצילם ולא פעל לאיתור עדדים פוטנציאליים.

94. לא מצאתי גם באלו לשיע לנאים. אכן, מצופה משוטרים המגיעים לזרת תאונה לעשות ככל שביכולתם על מנת לאסוף את כל הראיות ולהציגם בפני בית המשפט, על מנת שבפני בית המשפט תיפרש התמונה המלאה אשר תאפשר חקירות האמת.

95. ועודין, יש להבחין בין מחדל חקירותי לבין אי מיצוי הליכי חקירה (ראו [רע"פ 12/4389](#) **סת'קו נ' מדינת ישראל** (6.6.12)).

96. [בע"פ 10/2842 נוי קלדרון נ' מדינת ישראל](#) (23.1.12) נפסק:

" אכן לא כל כיוון חקירה או אפשרות היפותטית לפועלות חקירה שלא מוצאו עולמים כדי מחדל חקירותי. מטבע הדברים, חקירת המשטרה אינה מושלמת ולעולם מוגבלת היא במשאביהם. בכך הוא כי המטרה שצרכיה לעמוד لنגד החוקרים היא חקר האמת. על החוקרים להפעיל את מיטב כישרונם ולבדק בשקידה ובמאמץ כיווני חקירה שונים והשערות שונות אלו באשר לאופן התרחשות העבירה. אך גם פעולות חקירה נדרשות אלו מתוחמות בגבולות הסבירות וההיגיון, ואין החוקרים נדרשים להמשיך ולהشكיע משאבייהם בכיוון חקירה שנשלל על ידם בראיות מזקאות ומספקות".

97. כמו כן נפסק, כי אין במחדלי חקירה שלעצמם כדי להביא לזכותו של הנאשם, מקרה בו הונחה תשתיית ראייתית מספקת להוכחת אשמתו ([ע"פ 11/8447 סולימאן נ' מדינת](#)

ישראל (24.9.12).

.98 השאלה אם כן היא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר ולא האם ניתן היה לנ��וט בצדדי חקירה נוספים.

.99 בנסיבות שבפני, גם אם ניתן היה לבצע פעולות חקירה נוספות, מצאתי כי די בראיות שהוצעו בפני לקבוע אשמתו של הנאשם.

לא מצאתי כי מחדלי החקירה הנטענים יורדים לשורש המחלוקת ומקרים חשש ממשי לקיפוח זכותו של הנאשם להליך הוגן, או שפוגעים בהגנתו.

.100 לאור האמור, אני קובע כי המאשימה הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לספק סביר ועל כן אני מרשים הנאשם בעבירות המוחסנת לו בכתב האישום.

נitan היום, י' כסלו תשפ"ה, 11 דצמבר 2024, בהעדך
הצדדים.